

דינין היה דרוש לגולדה כער, כדי שדיין לא יוכל להתכחש, כבוא העת, למה שאמר, כמינהגו.

מה סוכם

- מה סוכם** בין דיין לבין סיסקו? שום מיסמכים לא הוחלפו, אך הדברים נגעו לארבע נקודות עיקריות:
- עומק הנסיגה של צה"ל מהתעלה.
 - צורת התפיסה של השטח המתפנה.
 - צורת התחזוקה של מעוזי קו בר-לב.
 - התחייבות אמריקאית לחוש לעזרת ישראל, אם יתפכו המצרים והסובייטים את השטח, בניגוד להסכם.

תוצאות השיחה:
 ● האמריקאים הבהירו לדיין שאין מה לדבר על נסיגה סימלית של כמה קילומטרים. **למעשה סוכם על נסיגה של כ-30 קילומטרים.**
 לדעת האמריקאים, לא משבש הדבר את המערך העיקרי של צה"ל בסיני. פרט פיקאנטי: נסיגה זו היא בערך לאותו קו, שבו רצה משה דיין להיעצר במלחמת ששת-הימים. רק מעטים יודעים שדיין התנגד אז לתפיסת הגדה של תעלת-סואץ.
 ● **לגבי תפיסת השטח — אסור לצבא המצרי לחצות את התעלה.**
 ישראל מסכימה לתפיסת השטח בידי פקידים וטכנאים מצריים. מצריים דורשת תפיסתו על-ידי מישור מצרי צבאי סימלי, לפחות. הסתמנה פשרה של תפיסה בידי שוטרים מצריים. נגד פשרה זו התקומם למחרת היום עזר וייצמן, בהודעה מוזהר,

יחידות-צבא מוסחת. הודעה זו עוררה רוגז עצום בירושלים. אולם כוננת וייצמן היתה ברורה: למעשה אין הבדל בין שוטרים וחיילים.

● לגבי תחזוקת מעוזי בר-לב, טוענת ישראל שזה רכוש גדול, שיש לשמור עליו. **ברור שטענה זו באה כדי להבטיח נוכחות ישראלית כלשהי, לפחות בלבוש אזרחי, ובצורה של פועלי תחזוקה.**

אם תתקבל פשרה זו, פירוש הדבר, למעשה, נוכחות כפולה, ישראלית-מצרית, עם תפיסות רשמיות מוגדרים, דבר שאולי יתקרב לרעיון המקורי של משמרות מעורבים.
 ● הבעיה הגדולה ביותר התעוררה לגבי הנקודה הרביעית: התחייבות אמריקאית לחוש לעזרת ישראל במקרה של הפרה, באמצעים מדיניים וצבאיים.

פיסקן יכול היה להבטיח הבטחות בלתי-רשמיות. אולם המצב הי פנימי בארצות-הברית הוא כזה שכמעט לא יתואר שממשלה אמריקאית תעז למסור התחייבות רשמית כזאת, המהיבבת תהליכים מדיניים ופרלמנטריים מסובכים.

המילה "התחייבות" — commitment — הפכה באמריקה למילת-גנאי, על רקע מלחמת ויאטנאם ופרשות אחרות. בציבור האמריקאי יש התנגדות קיצונית לקבלת התחייבויות נוספות, וסיסקו נשאר מגמגם בנקודה זו.

לעומת זאת הבהירו האמריקאים ש"ההסדר החלקי" הוא, בעיניהם, חלק מן המאמץ

רוג'רס מחזיק את ראשו

ברגע שצולמה תמונה זו של רוג'רס, בדרכו לפגישה עם גולדה, עדיין לא ידע אם עוזרו סיסקו הצליח להוציא מדיין את ההבטחה המבוקשת.

להשגת "הסדר כולל" (בניגוד לעמדת ממשלת ישראל, שאינה רוצה להכריז שהנסיגה החלקית היא חלק ראשון מנסיגה גדולה).
 שני הצדדים התייחסו אל הסוכים שהושג כאל צעד מכריע קדימה. על כך מעידה תגובת האמריקאים והישראלים כאחד.
 בצד האמריקאי: סיסקו מיהר מייד לקהיר, במסע הפגנת, הביא את התוצאות לסאדאת ודיבר עימו במשך ארבע שעות על ההמשך.
 לסאדאת יש עניין של חייב-אימונות בהשגת הסדר כזה, כי לדעת רבים נחרץ גורלו בזירה הפנימית, אם לא יושג הסדר.
 בצד הישראלי: פינחס ספיר מיהר לגבות את המחיר. הוא תבע מן האמריקאים מייד מענק של 200 מיליון דולר — "על חשבון" כסווי ההשקעה הישראלית בקו בר-לב. ישראל מעריכה השקעה זו רשמית במיליארד לירות ויותר.
 זריזותו של ספיר השתלמה. רוג'רס הכטיח שניכסון יושלם את החשבון אם אכן יושג ההסדר החלקי.

נסיגה - עוד השנה

מה יהיו הצעדים הבאים?
 אין לצפות למעשים דרמטיים מהירים. מעתה, במשך כמה חודשים, ישתדלו שני הצדדים — מצריים וישראל — להרחיב זמן, לא לשם השגת שינוי מהותי, אלא מטעמי יוקרה. שום צד אינו מוכן להציג את עצמו כאילו ויתר מייד על הכל, רק משום ששר-החוץ האמריקאי טרח לבקרו.
 אך השבוע נראה שנכשל הנסיון של גולדה לשמור על הסטטוס-קוו עד לשנת הבחירות של ארצות-הברית, וכי אכן יושג הסדר חלקי, ותהיה נסיגה עוד השנה.
 בשביל ניכסון זהו הישג חיוני לקראת הבחירות האמריקאיות, ומנוי וגמור עימו להשיגו. יתכן שכשיחת דיין-סיסקו דובר גם על לוחזימנים מפורש, אחר-כך.

צעד לקראת נסיגה כללית

מה אזה אחרת היא אם יישאר ההסדר החלקי מוגבל רק לחזית עם מצריים. בירושלים חוששים שמייד עם השגתו, יבוא לחץ אמריקאי חזק כדי להשיג הסדר חלקי גם עם ירדן. הסיבה: לא ייתכן שאמריקה תשיג הישגים למען מצריים, הקשורה עם ברית-המועצות, ולא למען ירדן, הקשורה עם ארצות-הברית.
 מבחינה זו צודקים הניצים, הטוענים כי כל נסיגה תביא לנסיגה נוספת, וכי הדבר דומה לפריסת פרופות של נקניק.
 האמריקאים רואים את ההסדר החלקי בסואץ כצעד ראשון, שנועד להכשיר את התנאים הפוליטיים והנפשיים לצעד שני, וכן הלאה, עד לנכונות כל הצדדים להגיע להסדר הכולל לפי תוכנית רוג'רס — שהוא ההסדר היחיד האפשרי.
 כאשר סוכם את הדברים עם סיסקו, צעד משה דיין צעד גדול בדרך זו — ביוזעין או שלא ביוזעין, מרצונו או בעליבזרה.

ספיר מבסוט כל שימחת הנצחון של פינחס ספיר הציטירה על פניו, בצאתו מן הפגישה המכרעת אצל גולדה, בה דרש תמורה מיידית עבור הבטחת דיין. ספיר ראה בהבטחה זו נצחון גדול לקו המדיני שלו.